

boer én zijn runderen is, laat zich moeilijk denken.

Toch hoe bedenkelijk de verschijnselen ook zijn mogen, en met hoeveel ernst Hoofdbestuurderen ze hebben waargenomen, — men vreeze niet al te zeer! — Men voelt waar de schoen wringt. Men kan moeilijk volhouden én dat de neutrale school NATIONAAL is, én dat er een NATIONALE beweging tegen de neutrale school opkomt. Van daar dat epitheton „kerkelijk,” dat gedurig wordt herhaald. „kerkelijk”, maar zeer tegen den zin van het volk en dus anti-nationaal. Men verkeert dus in de ongelegenheid, van óf niets te kunnen doen, — maar dan wint de beweging veld, óf zich te moeten verzetten, — maar dan kan de beweging niet meer geïgnoreerd. En ieder die het stuk leest, ontvangt dan ook dezen indruk: of ge spreekt te bout van de neutrale school, of de ratio sufficiens ontbreekt voor geheel uw schrijven. Niet onbehendig laat de steller daarom uit zijn wel versneden pen zeer te pas de tegenstelling vloeien van strijdgedruisch en kracht van aanval. „Veel geblaas maar weinig wol” zal er dus bij hen zijn die onze schoolwet bestrijden. Aan gedruisch geen gebrek, maar gebrek aan kracht. Zoo schijnt het althans. Het tegendeel is den auteur nog niet „gebleken.” Bedektelijk wordt dus toch toegegeven, dat er wel een kracht tot aanval kón bestaan, al was de kracht van den aanval nog beneden het pompeuse der toerusting. Welnu vooralsnog, — op dit woord, dat met zwarte letter gedrukt staat, valt de volle klemtoon, — vooralsnog zal daarom het Hoofdbestuur zich intoomen. Zijner kracht zich bewust, spaart het die voor het oogenblik van werkelijk gevaar. Het „voorwaarts” wordt nog teruggehouden, en alleen op wapening aangedrongen. Men make al vast de schutterbataljons der departementen mobiel. Men geve uitvoering aan het bevel tot „Kriegsbereitschaft”, en zij voorts „waakzaam,” en houde het oog gericht naar den kant, van waar het „gedruisch” gehoord werd en de „aanval” dus komen kón.